

[Carl P. Jensen.]

enskomst med SAS, som beskæftiger rundt regnet 400 kontorfunktionærer, men heraf er 100 ikke medlemmer af Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund; d. v. s. at hver fjerde af de handels- og kontorfunktionærer, der er beskæftiget i SAS, er uorganiseret, uden at der er nogen, der har krummet et hår på deres hoved af den grund. Indenfor SAS arbejder ikke alene kontorfunktionærer, men også adskillige håndværkere og arbejdsmænd, der allerede er organiseret til 100 pct.; men ingen har som sagt fortrædiget, endsige forulempet, de ikke organiserede funktionærer, der naturligvis oppebærer den løn og det dyrtidstillæg, som H. og K. har forpligtet denne virksomhed til at betale også til de uorganiserede.

Jeg nævner disse eksempler, fordi jeg ved, at man ellers i denne debat vil hævde, at der er adskillige, der tvinges ind i Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, men som man aldrig hører noget om, fordi de bøjer sig for kravet om indmeldelse. Der er altså indenfor disse områder et betragteligt antal, som ikke er medlemmer. Mon man ikke, hvis der var sådanne tilfælde, ville høre om dem, ikke mindst fordi man — det føler jeg mig overbevist om — med lys og lygte søger efter eksempler, på grundlag af hvilke man kan angribe H. og K.? Man har sikkert sit efterretningsvæsen i orden for det tilfælde, at der skulle være nogle, og man ville sikkert være parat til at slå eventuelle episoder op til noget meget voldsomt.

Men handels- og kontorfunktionærerne behøver ikke at anvende andre metoder end dem, der kan bruges i fuldt dagslys. Det siger sig selv, at en organisation, der nu tæller mere end 72 000 medlemmer, aldrig ville kunne bestå, hvis den baserede sit medlemsskab på tvang under nogen form; gjorde den det, ville den være en kolos på lerfodder, som ingen ville være interesseret i at opretholde. Derfor er episoden fra Aarhus også den undtagelse, der bekræfter den almindelige regel om, at de få, der sætter sig udover de almindelige kollegiale forpligtelser, som ethvert anstændigt menneske føler det har, ganske uantastet kan få lov til fortsat at nyde godt af de fordele, som de respektive faglige organisa-

tioner fremskaffer. Men der er ingen, der kan forhindre organiserede arbejdere i at betegne denne gruppe af lønmodtagere med det udtryk, som netop i denne tid har skaffet et æret medlem af dette høje ting en retssag på halsen. Jeg føler mig overbevist om, at såvel lønarbejderne i de forskellige interesseorganisationer indenfor handel, industri og håndværk som arbejdsgiverne i by og på land — for ikke at tale om de herrer redaktører og bladudgivere, som i morgen skal kommentere denne sag — ser på de udenfor deres egne respektive organisationer stående kolleger på ganske tilsvarende måde, som man gør det indenfor H. og K. Ja, selv på landbrugets område vil tilslutning til en række af de bestående organisationer, ikke alene organisationerne for produktionen, men også og navnlig organisationerne for afsætning, være en selvfølgelig forudsætning; så må man selv om, om man vil kalde denne tilslutning frivillig eller ikke frivillig.

Derfor er det min opfattelse, at forsåvidt der i det hele taget kan skabes flertal for en lovgivning som den, man her tilstræber, må man anstændigvis tage et videre sigte end det, der her er lagt op til, og også end det, der i ganske fågede vendinger er antydnet, og i så fald tror jeg, at en sådan lovgivning vil gribe mindre ind på fagbevægelsens område end på så mange andre områder.

For en ordens skyld vil jeg gerne understrege, at mit parti naturligvis ikke ønsker at medvirke til en lovgivning af denne art, og jeg skal med disse bemærkninger — idet jeg endnu en gang minder de ærede ordførere, der følger efter mig, om de spørgsmål, jeg har stillet og gerne vil have besvaret — anbefale at stemme imod det foreliggende forslag.

Henry Christensen: Som allerede fremhævet er det kun få måneder siden, folketinget sidst behandlede spørgsmålet om organisationstvang og organisationsmisbrug i forhold til de offentlige myndigheder, nemlig i forbindelse med den aftale, som den højtærede finansminister havde truffet med handels- og kontormedhjælperforbundet. Der var vel derfor grund til at vente — når finansministeren allerede dengang kunne handle på forventet misbilligelse fra